

Arrest

nr. 262 169 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. CEUNEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 6 november 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 22 januari 2021.

1.3. Op 10 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ciudad Bolivar, Venezuela. U behaalde een middelbaar diploma van douane-management. Van 2012 tot 2016 werkte u als hersteller van computers. Van 2016 tot 2017 werkte u in de bouwsector.

In mei en juni 2017 nam u, samen met enkele vrienden, deel aan twee betogingen waarin geprotesteerd werd tegen de economische maatregelen van de regering. Op 14 juni 2017 nam u opnieuw met enkele vrienden deel aan een betoging. De betoging was georganiseerd door studenten die niet akkoord waren met de maatregelen en repressie van de politie. De politie had namelijk een student van de universiteit van Oriente vermoord. De betoging van 14 juni 2017 liep uit de hand en er kwam geweld en brandstichting aan te pas. Zo werd de zetel van de regerende politieke partij en een politiecommissariaat in brand gestoken. U werd vervolgens door de politie in het nauw gedreven en samen met uw broer, J., en nog 17 à 20 andere personen gearresteerd. Jullie werden naar een cel in een militaire basis van het leger gebracht. Toen u vastgehouden werd, werd u ondervraagd, geslagen en mishandeld. Tijdens jullie opsluiting raakten jullie bevriend met een bewaker, J. Hij zorgde er voor dat u uw moeder kon bellen en dat u foto's kon nemen van de plaats waar jullie opgesloten werden. Op 16 juni 2017 moest u voor de rechter verschijnen. Daar kreeg u te horen welke voorwaarden er waren voor uw vrijlating. U diende 15 personen die voor u borg stonden aan te bieden aan de rechtbank. U mocht tevens het land niet verlaten en u diende zich elke 30 dagen aan te melden bij de rechtbank. Na twee weken hadden uw ouders de 15 personen die borg moesten staan gevonden en kon u vrijkomen. Op 25 juli belde één van uw advocaten naar uw moeder en hij deelde haar mee dat de Venezolaanse overheid u opnieuw voor de rechter wou brengen en u een gevangenisstraf van 30 jaar wou geven omdat u een gevaar voor de nationale veiligheid was. De advocaat raadde uw moeder aan dat jullie best het land zouden verlaten en dit niet via de luchthaven. In augustus 2017 nam u deel aan nog een betoging waarin opnieuw geprotesteerd werd tegen de economische maatregelen van de regering. Uw broer kwam in september à november 2017 vrij nadat uw moeder 12 personen die borg stonden had gepresenteerd aan de rechtbank. Tot december 2017 werd u een tweetal keer per week gevolgd door personen van de militaire intelligentedienst of van de politie. Zij schaduwden u in burgerkledij. Tot uw vertrek respecteerde u de voorwaarden die u opgelegd werden. Zo ging u zich elke 30 dagen aanmelden in de rechtbank van Ciudad Bolivar. Midden april 2018 verliet u, samen met uw ouders en uw broer, Venezuela met de auto. U reisde via Brazilië en Bolivia naar Chili waar u eind april 2018 toekwam. U verliet Chili op 5 november 2019 en kwam een dag later aan in België. Uw ouders en broer verblijven nog in Chili. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2019. U vreest bij terugkeer opgesloten te worden voor 30 jaar. U vreest tevens gemarteld en vermoord te worden.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 5 maart 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, enkele medische verslagen uit België over de problemen aan uw meniscus en uw armen en benen, een medisch attest van het Rode Kruis over uw verblijf in het centrum voor psychologische behandeling, enkele foto's waarmee u wil aantonen waar u was opgesloten, twee krantenartikels over de maatregelen die de Venezolaanse rechters namen naar aanleiding van protesten, kopies van enkele stukken van uw gerechtelijk dossier (zoals de akte van de aanstelling van uw advocaten, een akte van verhoor en een verzoekschrift tot beroep dat evenwel niet in voor en/of in uw naam is ingediend) en een video van het protest van 14 juni 2017. U liet verder via mail weten dat u op 4 september 2020 een psycholoog had geraadpleegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Waar u aangeeft moeilijkheden te hebben om uw relaas te vertellen omdat u zenuwachtig bent (Vragenlijst BPN DVZ), stemmingswisselingen en problemen om uw woede te beheersen te hebben en aan een depressie te lijden (CGVS, p. 11), dient opgemerkt te worden dat uit geen van de aangebrachte

medische attesten blijkt dat u ten gevolge van somatische of psychosomatische klachten niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure. Uw attesten staven louter dat u enkele littekens heeft, klachten heeft aan uw knie en dat u twee weken in het CIBA verbleef, niets meer, niets minder. Dat u via email laat weten dat u op 4 september 2020 naar een psycholoog ging volstaat evenmin om te besluiten dat u niet aan onderhavige procedure kan deelnemen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. Meer bepaald geeft u aan nooit lid te zijn geweest van of betrokken te zijn geweest bij een politieke partij (CGVS, p. 8). U nam in 2017 weliswaar deel aan vier verschillende betogingen. U was echter een gewone deelnemer aan deze protesten zonder enige bepaalde rol op te nemen (CGVS, p. 13-14). Dit is onvoldoende om te besluiten dat u een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit de individuele beoordeling van uw vraag tot internationale bescherming blijkt echter niet dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Het CGVS hecht immers niet het minste geloof aan uw beweerde problemen met de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van uw deelname aan het protest van 14 juni 2017 en dit om de volgende redenen.

Allereerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de beweerde rechtsgang na het protest van 14 juni 2017. Zo stelde u bij de DVZ dat u op 16 juni 2017 voor de rechtbank diende te verschijnen maar dat uw zaak niet kon behandeld worden omdat het openbaar ministerie niet aanwezig was. U voegt er aan toe dat, door de afwezigheid van het openbaar ministerie, de rechter geen uitspraak mocht doen. U verklaart verder op de DVZ dat u op 28 juni 2017 voor de rechtbank verscheen en dat dit ging over de voorwaarden voor uw vrijlating. (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.2 en 3.5). Op het CGVS geeft u echter een volledig ander beeld van uw rechtsgang. U verklaart hier immers dat u op 16 juni 2017 voor de rechter verscheen en dat de rechter toen wel een uitspraak deed en dat hij bovendien toen reeds uw voorwaarden meedeelde. U beweert bovendien stellig dat de zitting op de rechtbank van 16 juni 2017 verliep zoals het moest en dat er toen een uitspraak werd gedaan (CGVS, p. 13, 17-18). Geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ verklaarde dat uw zaak op 16 juni 2017 niet kon behandeld worden, verwijst u naar de opmerking die u maakte bij de start van uw persoonlijk onderhoud, namelijk dat u bij de DVZ zei dat u op 15 juni 2017 werd aangehouden en dat de juiste datum 14 juni is (CGVS, p. 18). Deze opmerking over een verkeerde datum van uw arrestatie zegt echter niets over uw volledig tegenstrijdige verklaringen over de rechtsgang. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ gewag maakte dat uw zaak initieel niet kon behandeld worden, komt u niet verder dan te stellen dat u zich niet herinnert dit gezegd te hebben (CGVS, p. 18). Ook deze repliek schiet te kort om het vastgestelde verschil te verklaren. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u, met uitzondering van de datum van uw arrestatie, geen opmerking over een verkeerde weergave bij de DVZ over uw rechtsgang in Venezuela (CGVS, p. 2-3 en 18). Bovendien ondertekende u op de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Dergelijk fundamenteel verschil in uw opeenvolgende verklaringen over een beweerde rechtsgang volstaat op zich al om geen geloof te kunnen hechten aan uw bewering na de protesten van 14 juni 2017 vervolgd te zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Dit blijkt te meer uit volgende vaststellingen. Zo gaf u voor de DVZ aan dat u zes personen moest vinden die voor u borg dienden te staan (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.2). Voor het CGVS heeft u het evenwel over 15 borgstellers (CGVS, p. 13, 17-19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat er verwarring is geweest omdat 'op het dossier' genoteerd staat dat er zes personen voor u borg dienden te staan. U voegt er aan toe dat deze zes personen enkel maar uw familieleden waren en dat er nog andere personen waren (CGVS, p. 19). Of u met 'het dossier' uw verklaringen bij de DVZ of uw voorgelegde gerechtelijke documenten bedoelt, is niet duidelijk. Niettemin kan in beide gevallen uw repliek niet aanvaard worden (Verder tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u met 'mijn dossier' uw gerechtelijke documenten bedoelt (CGVS, p. 23-24)). Indien u hiermee uw verklaringen op de DVZ bedoelt, kan deze repliek om de volgende redenen niet aanvaard worden. U maakte bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerking over een verkeerd aantal borgstellers bij uw verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 2-3). Bovendien ondertekende u op de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Indien u met 'het dossier' uw voorgelegde documenten over de rechtszaak tegen u bedoelt, verklaart deze repliek evenmin het vastgestelde verschil. Het is niet omdat iets foutief genoteerd staat in de documenten die u voorlegt, dat dit verklaart waarom uzelf voor de DVZ aangaf dat u zes personen als borgsteller diende aan te bieden. Bovendien, indien een rechter besluit dat u 15 borgstellers dient aan te reiken, dan mag in alle redelijkheid verwacht worden dat dit ook als dusdanig in de uitgevaardigde gerechtelijke documenten wordt opgenomen.

Bovendien komen uw verklaringen op bepaalde punten niet overeen met de inhoud van de door u ingediende politionele/gerechtelijke documenten. Zo staat er te lezen dat de borgstellers voor uw vrijlating duizend 'eenheden' dienden te storten en dat u diende opgesloten te blijven tot het borgbedrag geblokkeerd werd. U gaf echter aan dat de borgstellers niet voor uw vrijlating dienden te betalen (CGVS, p. 19). In uw gerechtelijk dossier staan ook voorwaarden te lezen die u nergens op de DVZ of bij het CGVS hebt aangehaald. Zo werd u verplicht om uw studies voort te zetten, om onder toezicht te blijven van een vertegenwoordiger en om uw schoolaanwezigheid te registreren.

Dat er niet het minste geloof aan uw relaas kan gehecht worden blijkt ook uit het feit dat u zonder problemen op een legale wijze Venezuela kon verlaten – waarbij aan de grens uw identiteitsdocumenten werden gecontroleerd -, dit ondanks het feit dat u een levenslang verbod kreeg om het land te verlaten (CGVS, p. 5, 13 en 19). Dat u met de auto en niet met het vliegtuig reisde, doet hieraan geen afbreuk.

Het geheel aan voorgaande noopt ertoe te besluiten geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw bewering na uw deelname aan een protest op 14 juni 2017 problemen gekend te hebben met de Venezolaanse autoriteiten. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door uw deelname aan de protesten van 14 juni 2017 als een gevaar voor de nationale veiligheid wordt aanzien en hierdoor een

celstraf van 30 jaar riskeert (CGVS, p. 13, 21 en 23), te meer u geen enkel stuk neerlegt waaruit kan blijken dat u dergelijke straf boven het hoofd hangt. De voorgelegde stukken van uw gerechtelijk dossier volstaan niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Opdat documenten enige bewijswaarde kunnen hebben, dienen zij immers ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien betreffen het louter kopies, waarvan sommige delen amper leesbaar zijn. Verder blijkt uit beschikbare informatie dat documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie of vervalsers, verkregen kunnen worden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan vier demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen

ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U bent echter een jonge man en u heeft een diploma van douane-management behaald (CGVS, p. 7). U bleek in staat om van 2012 tot 2016 werkzaam te zijn als hersteller van computers. Van 2016 tot 2017 werkte u in de bouwsector (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dat u bij een mogelijke terugkeer uw professionele activiteiten niet zou kunnen hernemen. Ook uw ouders en broer bleken in het verleden in staat om te werken (CGVS, p. 7-8). U had ook steeds een plaats om te wonen, zij het bij uw grootmoeder of in het huis dat uw familie op afbetaling van de overheid kreeg (CGVS, p. 3). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw grootouders en een vriend in Venezuela (CGVS, p. 4). Er mag aldus worden aangenomen dat u over een voldoende sociaal netwerk beschikt om u eventueel te helpen bij terugkeer. Uw reiskosten bedroegen 1.500 euro. U geeft aan dat u dit bedrag zelf had gespaard (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld

kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst staan niet ter discussie. De krantenartikels over de maatregelen die de Venezolaanse rechters namen naar aanleiding van de protesten zijn niet in staat om uw ongeloofwaardig beschreven relaas te herstellen. Deze beschrijven louter een algemene situatie waarin u persoonlijk niet voorkomt. Dezelfde conclusie geldt voor de video van het protest van 14 juni 2017. De foto's laten niet toe om vast te stellen waar en in welke concrete omstandigheden ze gemaakt werden. Uw gerechtelijk dossier werd hierboven reeds besproken. Daarbij kan trouwens opgemerkt worden dat het verzoekschrift tot beroep niet over u handelt. Wat betreft uw medisch dossier uit België over uw fysieke klachten dient aangestipt te worden dat dit evenmin toelaat om conclusies vast te stellen over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dergelijk attesten laat geenszins toe objectief vast te stellen wat tot de bij u vastgestelde symptomen heeft geleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In twee middelen, die hieronder samen zullen worden besproken, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing, benadrukt dat hij minderjarig was op het ogenblik van de feiten in Venezuela en verklaart dat hij zijn leidinggevende rol bij een studentenvereniging niet heeft toegelicht. Hij heeft immers in die hoedanigheid geweld gebruikt en brand gesticht in het hoofdkwartier van de regerende partij en in een politiekantoor. Verzoeker legt uit dat hij dit niet verteld heeft uit angst voor veroordeling door de Belgische autoriteiten voor het vandalisme dat hij gepleegd heeft in Venezuela, alsook uit angst voor uitlevering door België aan Venezuela. Verzoeker geeft de link naar een video op youtube waarop hij te zien zou zijn tijdens de brandstichting.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stavingstukken:

- drie persartikels "*Venezolaans verzet vertrouwt dictator noch oppositie*" van www.trouw.nl van 21 september 2017; "*La Resistencia: Venezuela's Youth takes on the government*" van www.yonah.org van 12 september 2017; "*Inside the resistance: the young activists fighting for Venezuela's future*" van www.huckmag.com van 2017; (stuk 2);
- twee persartikels: "*Familiares de Dorialcely Tocuyo piden investigar al alcalde de El Callao tras su asesinato*" van <https://elpitazo.net> van 4 juni 2021; "*Asesinan a Dorialcely Tocuyo después de denunciar por corrupción al Alcalde de El Callao Alberto Hurtado*" van notiglobo.com van 6 juni 2021 zonder vertaling (stuk 3);
- foto's van verzoekers broer in de gevangenis (stuk 4).

2.2.2. Op 20 augustus 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport '*COI Focus Venezuela: Situatieschets*' van 28 april 2021 en '*EASO: Venezuela Country Focus*' van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken om volgende redenen:

- (i) verzoekers politieke activiteiten in Venezuela blijken eerder beperkt te zijn geweest: verzoeker geeft aan nooit lid te zijn geweest van of betrokken te zijn geweest bij een politieke partij; dat hij in 2017 deelnam aan vier verschillende betogingen als gewone deelnemer is onvoldoende om te besluiten dat hij een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime is;
- (ii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk;
- (iii) uit de individuele beoordeling blijkt echter geen gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade gezien niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van zijn deelname aan het protest van 14 juni 2017: (1) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de beweerde rechtsgang na het protest van 14 juni

2017 bij de DVZ en bij het CGVS, dit op zich volstaat al om geen geloof te hechten aan zijn bewering dat hij na deze protesten vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, de ongeloofwaardigheid blijkt ook de vaststelling dat er 6 of 15 borgstellers moesten zijn; (2) verzoekers verklaringen komen op bepaalde punten niet overeen met de inhoud van de door hem ingediende politionele/gerechtelijke documenten: verzoeker verklaarde dat de borgstellers niet moesten betalen, de documenten vermelden dat deze wel moesten betalen; in het gerechtelijk dossier staan voorwaarden voor vrijlating te lezen die verzoeker niet heeft vermeld; (3) verzoeker kon zonder problemen op legale wijze Venezuela verlaten waarbij aan de grens zijn identiteitsdocumenten werden onderzocht terwijl hij een levenslang verbod kreeg om het land te verlaten;

(iv) verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij door zijn deelname aan de protesten van 14 juni 2017 als een gevaar voor de nationale veiligheid wordt beschouwd en hierdoor een celstraf van 30 jaar riskeert; verzoeker is er dus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten, bijgevolg kan er redelijkerwijze worden vanuit gegaan dat zijn deelname aan vier demonstraties niet zichtbaar voor en/of bekend was bij de Venezolaanse autoriteiten;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela dient verzoeker aan te tonen dat zijn levensomstandigheden precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting; uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale en financiële situatie kan niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij in geval van terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt een onderzoek gedaan op basis van de landeninformatie en geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken;

(vii) de neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker heeft Venezuela verlaten omdat hij na deelname aan een protest op 14 juni 2017 als minderjarige werd opgepakt waarbij hij geslagen en mishandeld werd. Hij werd twee weken opgesloten. Door de jeugdrechtbank werd hij mits borgstelling vrijgelaten onder voorwaarden. Verzoekers moeder vernam van één van de advocaten dat verzoeker opnieuw voor de rechter zou moeten verschijnen en dat hij een gevangenisstraf van dertig jaar riskeerde als gevaar voor de nationale veiligheid. Deze advocaat raadde de familie aan om het land te verlaten en niet via de luchthaven. Verzoeker nam in augustus 2017 nog eens deel aan een betoging, zijn broer kwam in september of oktober 2017 vrij en midden april 2018 verliet verzoeker met zijn ouders en broer Venezuela. Verzoeker bleef met zijn familie in Chili tot 5 november 2019, waarna hij alleen naar België reisde. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Venezuela opgesloten te worden, gemarteld en vermoord.

2.3.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politioneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 15 mei 2020, p. 12-14; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 28 april 2021, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat hij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.4. In het verzoekschrift geeft verzoeker voor het eerst aan dat hij een leidinggevende functie vervulde in de radicale organisatie “La Resistencia”. Hij was de tweede in rang. Hij moest de leider inlichten over komende manifestaties en samenkomsten van de groep, tijdens protesten en manifestaties lichtte verzoeker de leden in over de plaatsen waar ze risico liepen om gearresteerd te worden, welke vluchtroutes ze konden gebruiken, wie in de frontlinie moest staan en wie als ondersteuning achterin moest blijven, de verdeling van wapens etc. Hij moest ook steun zoeken bij

derden om meer aanhangers te krijgen. Hij bestudeerde de omgeving waar veel protesten waren en zorgde ervoor dat hij de omgeving goed kende, hij zorgde ervoor dat er vluchtroutes waren voor zijn medeleden en hij ging op zoek naar geschikte verstopplaatsen voor hun zelfgemaakte wapens, hij trachtte overeenkomsten te sluiten met andere organisaties gevestigd in Caracas en Tachira om echte wapens te bemachtigen voor de organisatie. Verzoeker legt uit dat La Resistencia een studentencollectief betreft dat protesteert tegen het huidige politieke klimaat in Venezuela en de aandacht hiervoor probeert te trekken van de internationale pers. Hij voegt in dit verband persartikels bij (stuk 2 bij het verzoekschrift). Ze proberen dit te doen door het vormen van stoottroepen om de strijd aan te gaan met de oproerpolitie, de SEBIN, de DGCIM, de lokale, nationale en staatspolitie en met de Nationale Garde. Ze plegen feiten van vandalisme. Op 14 juni 2017 begaf verzoeker zich naar de vreedzame manifestatie. De oproerpolitie gebruikte repressie, om daaraan weerstand te bieden gebruikte verzoeker ook geweld. Hij stichtte brand, samen met andere leden van La Resistencia, in het politiekantoor en in het hoofdkwartier van de regerende partij, verzoeker geeft de link naar een youtube video waarin hij vijf seconden te zien zou zijn terwijl hij een raam kapot slaat van het overheidsgebouw waar nadien brand werd gesticht. Verzoeker meent dat het vaststaat dat leden van La Resistencia geïnviseerd worden door de Venezolaanse overheid. Hij stelt dat hij zijn leidinggevende rol bij deze organisatie niet heeft toegelicht tijdens het gehoor bij het CGVS uit angst voor veroordeling of uitlevering door de Belgische autoriteiten omwille van zijn vandalisme. Verzoeker stelt dat het loutere feit dat hij te zien is in een video, voor de Venezolaanse overheid volstaat om hem te vervolgen, hij verwijst naar de situatie van mevrouw D.M. die werd vermoord ten gevolge van haar verschijning in een video van een protest. Hij voegt in dit verband ook persartikels bij over de dood van deze persoon (stuk 3 bij het verzoekschrift).

De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker nu voor het eerst in het verzoekschrift vermeldt dat hij een leidinggevende was bij de organisatie "La Resistencia". Dit is vooreerst in strijd met de verklaringen die hij afgelegd heeft tijdens het gehoor bij het CGVS: *"Bent u ooit betrokken of geregistreerd geweest bij een politieke partij of vereniging in Venezuela? Neen."* (notities CGVS, p. 8) *"Uw advocaat stuurde per mail een link van een video door (...). Dit zouden beelden zijn van de situatie in Venezuela. Wat krijg ik precies te zien als ik die link openklik? Je gaat het protest zien van de dag toen ze ons hebben aangehouden. En wat er gebeurd is. Komt u persoonlijk voor in de video? Neen"* (notities CGVS, p. 11). *"Waar vonden al deze protesten plaats? In Ciudad bolivar. Waren deze protesten georganiseerd vanuit een bepaalde politieke partij of beweging? Neen die werden georganiseerd door studenten. Had u ook een rol bij de organisatie er van? Neen. Dus bij de 4 protesten was u louter een deelnemer? Klopt"* (notities CGVS, p. 14). *"Hoe raakte u initieel betrokken om deel te nemen aan die protesten? Op dat moment studeerde ik in een openbare middelbare school. Die hoort bij de regering. En daar heb ik gemerkt wat de regering met ons deed. Zij waren ons aan het brainwashen en ons aan het manipuleren. En ik heb besloten dat ik iets moest doen zodat andere mensen dat wisten. Hoe kwam u op de hoogte van die betogingen? Ja op een dag zijn J., A. en A. met mij naar de universiteit van Oriente gegaan. A. had gezien op facebook dat er een oproeping was voor een manifestatie. We zijn samen naar de universiteit gegaan om ons beter te informeren en dan hebben ze aan ons uitgelegd hoe het ging gebeuren. Was dat bij het eerste protest? Klopt. En hoe raakte u op de hoogte van de volgende protesten? Na het eerste protest begonnen we regelmatig de universiteit van Oriente te bezoeken. En we vroegen altijd eerst of er een protest werd georganiseerd en wanneer dat ging zijn. (...) U zei dat er demonstranten geweld gebruikten tijdens de betoging van juni 2017, gebruikte u zelf ook geweld? Op bepaalde momenten wel. Wat deed u dan precies? Na de brand in het commissariaat kwam de nationale garde dichtbij met lange wapens. En ik ben beginnen stenen te gooien naar hun zodat ze niet tijdig bij ons kwamen."* (notities CGVS, p. 15). Verzoeker stelt doorheen zijn relaas dat hij een deelnemer was, dat hij en zijn vrienden instructies kregen van andere personen op de universiteit van Oriente, waar verzoeker zelf geen student was, hij heeft gestudeerd aan een openbare middelbare school (notities CGVS, p. 7 en 15). Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij medeorganisator was van protesten. Bovendien heeft verzoeker in totaal 4 maal deelgenomen aan protesten, allemaal in 2017 (notities CGVS, p. 14). Van iemand die tweede in rang is bij een vereniging die strijdt tegen de autoriteiten, mag worden aangenomen dat die aan meer protesten deelneemt dat vier protesten gedurende één jaar. Wat de video betreft, heeft verzoeker deze reeds voorgelegd bij het Commissariaat-generaal en daarover gesteld dat hij er niet op te zien is (notities CGVS, p. 11). Nu beweert hij in strijd hiermee dat hij er wel op te zien is. Alleszins moet worden vastgesteld dat in de zesde minuut van de video op de beelden die het overheidsgebouw betreffen waar brand werd gesticht, tientallen gemaskerde personen te zien zijn. Deze personen zijn onherkenbaar door hun masker (textiel rond hun hoofd gewikkeld), de enkele personen zonder masker zijn geblurred in de video zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daarop te zien of te herkennen is en daardoor vervolgd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten. Zijn verwijzing naar de moord op een vrouw omdat ze te

zien was in een video en de persartikels daarover (stuk 3 bij het verzoekschrift), is bijgevolg niet ter zake dienend.

Vervolgens acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet zou verklaard hebben dat hij een leidinggevend figuur was van "La Resistencia" tijdens zijn gehoor uit angst om in België gestraft te worden voor het vandalisme gepleegd in Venezuela of uit angst om uitgeleverd te worden aan Venezuela. Verzoeker werd tijdens zijn gehoor bijgestaan door een raadsman. Ondanks zijn jonge leeftijd had verzoeker zich desgevallend vooraf bij zijn raadsman kunnen informeren of vandalisme en geweld gepleegd in Venezuela strafbaar is in België. Bij het begin van het interview werd aan verzoeker ook meegedeeld *"Wat u hier zegt, blijft vertrouwelijk. Dit wil zeggen dat deze informatie niet aan de autoriteiten van uw land van oorsprong wordt doorgegeven"* (notities CGVS, p. 2). Mocht verzoeker werkelijk zijn lidmaatschap en leidinggevende functie bij "La Resistencia" hebben verzwegen, wijst dit op een gebrek aan vertrouwen in de Belgische asielinstanties. Van verzoeker mag echter worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn asielrelaas. De Raad wijst er te dezen ook op dat een verzoek om internationale bescherming op zich een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de autoriteiten van het onthaalland verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele angst kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van waarachtige en volledige verklaringen. Indien verzoeker daadwerkelijk vreest voor zijn leven zoals hij beweert, had hij er bovendien alle belang bij om van meet af aan de waarheid te vertellen en een duidelijk en correct zicht te bieden op de asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen strookt niet met de houding van een persoon die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg wordt geen geloof gehecht aan de nieuwe verklaringen van verzoeker dat hij een leidinggevende functie had bij "La Resistencia" en dat hij daardoor onder een categorie personen valt die gevisieerd worden door de Venezolaanse autoriteiten. De verwijzing naar algemene persartikels over 'La Resistencia' (stuk 2 bij het verzoekschrift) waarin geen verwijzing naar verzoeker voorkomt, doet hieraan geen afbreuk.

2.3.4.5. Vervolgens bekritiseert verzoeker volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Allereerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de beweerde rechtsgang na het protest van 14 juni 2017. Zo stelde u bij de DVZ dat u op 16 juni 2017 voor de rechtbank diende te verschijnen maar dat uw zaak niet kon behandeld worden omdat het openbaar ministerie niet aanwezig was. U voegt er aan toe dat, door de afwezigheid van het openbaar ministerie, de rechter geen uitspraak mocht doen. U verklaart verder op de DVZ dat u op 28 juni 2017 voor de rechtbank verscheen en dat dit ging over de voorwaarden voor uw vrijlating. (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.2 en 3.5). Op het CGVS geeft u echter een volledig ander beeld van uw rechtsgang. U verklaart hier immers dat u op 16 juni 2017 voor de rechter verscheen en dat de rechter toen wel een uitspraak deed en dat hij bovendien toen reeds uw voorwaarden meedeelde. U beweert bovendien stellig dat de zitting op de rechtbank van 16 juni 2017 verliep zoals het moest en dat er toen een uitspraak werd gedaan (CGVS, p. 13, 17-18). Geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ verklaarde dat uw zaak op 16 juni 2017 niet kon behandeld worden, verwijst u naar de opmerking die u maakte bij de start van uw persoonlijk onderhoud, namelijk dat u bij de DVZ zei dat u op 15 juni 2017 werd aangehouden en dat de juiste datum 14 juni is (CGVS, p. 18). Deze opmerking over een verkeerde datum van uw arrestatie zegt echter niets over uw volledig tegenstrijdige verklaringen over de rechtsgang. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ gewag maakte dat uw zaak initieel niet kon behandeld worden, komt u niet verder dan te stellen dat u zich niet herinnert dit gezegd te hebben (CGVS, p. 18). Ook deze repliek schiet te kort om het vastgestelde verschil te verklaren. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u, met uitzondering van de datum van uw arrestatie, geen opmerking over een verkeerde weergave bij de DVZ over uw rechtsgang in Venezuela (CGVS, p. 2-3 en 18). Bovendien ondertekende u op de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Dergelijk

fundamenteel verschil in uw opeenvolgende verklaringen over een beweerde rechtsgang volstaat op zich al om geen geloof te kunnen hechten aan uw bewering na de protesten van 14 juni 2017 vervolgd te zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Dit blijkt te meer uit volgende vaststellingen. Zo gaf u voor de DVZ aan dat u zes personen moest vinden die voor u borg dienden te staan (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.2). Voor het CGVS heeft u het evenwel over 15 borgstellers (CGVS, p. 13, 17-19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat er verwarring is geweest omdat 'op het dossier' genoteerd staat dat er zes personen voor u borg dienden te staan. U voegt er aan toe dat deze zes personen enkel maar uw familieleden waren en dat er nog andere personen waren (CGVS, p. 19). Of u met 'het dossier' uw verklaringen bij de DVZ of uw voorgelegde gerechtelijke documenten bedoelt, is niet duidelijk. Niettemin kan in beide gevallen uw repliek niet aanvaard worden (Verder tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u met 'mijn dossier' uw gerechtelijke documenten bedoelt (CGVS, p. 23-24)). Indien u hiermee uw verklaringen op de DVZ bedoelt, kan deze repliek om de volgende redenen niet aanvaard worden. U maakte bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerking over een verkeerd aantal borgstellers bij uw verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 2-3). Bovendien ondertekende u op de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Indien u met 'het dossier' uw voorgelegde documenten over de rechtszaak tegen u bedoelt, verklaart deze repliek evenmin het vastgestelde verschil. Het is niet omdat iets foutief genoteerd staat in de documenten die u voorlegt, dat dit verklaart waarom uzelf voor de DVZ aangaf dat u zes personen als borgsteller diende aan te bieden. Bovendien, indien een rechter besluit dat u 15 borgstellers dient aan te reiken, dan mag in alle redelijkheid verwacht worden dat dit ook als dusdanig in de uitgevaardigde gerechtelijke documenten wordt opgenomen.

Bovendien komen uw verklaringen op bepaalde punten niet overeen met de inhoud van de door u ingediende politionele/gerechtelijke documenten. Zo staat er te lezen dat de borgstellers voor uw vrijlating duizend 'eenheden' dienden te storten en dat u diende opgesloten te blijven tot het borgbedrag geblokkeerd werd. U gaf echter aan dat de borgstellers niet voor uw vrijlating dienden te betalen (CGVS, p. 19). In uw gerechtelijk dossier staan ook voorwaarden te lezen die u nergens op de DVZ of bij het CGVS hebt aangehaald. Zo werd u verplicht om uw studies voort te zetten, om onder toezicht te blijven van een vertegenwoordiger en om uw schoolaanwezigheid te registreren."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat enerzijds het openbaar ministerie niet aanwezig was op de zitting van 16 juni 2017 en anderzijds de rechter wel uitspraak kon doen, namelijk vrijlating onder voorwaarden. Verzoeker vervolgt dat deze voorwaarden onder meer inhielden dat er 15 borgstellers moesten zijn. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat zich 15 borgstellers aanboden en dat dan een vrijlatingsdocument aan verzoekers moeder werd overhandigd. Verzoeker stelt dat het hem onbekend is waarom in het gerechtelijk dossier slechts melding wordt gemaakt van zes borgstellers en niet van de overige negen. Verzoeker vervolgt dat het feit dat hij niet alle voorwaarden voor zijn vrijlating heeft vermeld, niet aantoon dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, evenmin als het feit dat hij niet op de hoogte is van het bedrag dat de borgstellers moesten betalen. Verzoeker benadrukt dat hij minderjarig was toen dit alles in Venezuela gebeurde.

Door achteraf een gecombineerde versie te geven van zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS (het OM was niet aanwezig maar de rechter kon toch uitspraak doen), kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheffen. Deze versie van de feiten is duidelijk na reflectie tot stand gekomen en neemt niet weg dat verzoeker bij het CGVS, na confrontatie met zijn andersluidende verklaringen bij de DVZ, enkel stelde dat hij zich niet herinnerde voor de DVZ gezegd te hebben dat zijn zaak niet kon behandeld worden op 16 juni 2017 (notities CGVS, p. 18).

Inzake het aantal borgstellers, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij stelt dat "er wat verwarring is geweest. Op het dossier staat 6 personen terwijl de 6 personen alleen maar mijn familieleden waren. Maar er waren nog andere personen. In het dossier hebben ze alleen maar rekening gehouden met 6 personen" (notities CGVS, p. 19). Door nu in het verzoekschrift te bevestigen dat verzoeker niet weet waarom er slechts zes borgstellers worden vermeld, doet hij geen afbreuk aan het feit dat de gerechtelijke documenten die hij voorlegt ter staving van zijn relaas, een ander aantal borgstellers vermelden dan hijzelf heeft aangegeven, wat zijn geloofwaardigheid niet dient. Daarnaast mag worden verwacht dat als een rechter besluit dat er 15 borgstellers moeten zijn, dit als dusdanig in de gerechtelijke documenten kan worden teruggevonden, zeker nu dit een voorwaarde was om een document af te leveren dat nodig was voor verzoekers vrijlating.

Inzake de voorwaarden die verzoeker werden opgelegd, vermeldde hij tijdens het gehoor dat hij het land niet mocht uitgaan en dat hij elke 30 dagen naar de rechtbank moest gaan (notities CGVS, p. 13 en p. 19). Uit de documenten die verzoeker voorlegde (adm. dossier, stuk 6, map met documenten, stuk 6),

blijkt dat hij ook zijn studies moest voortzetten, onder toezicht moest blijven van een vertegenwoordiger en zijn schoolaanwezigheid moest registreren. Dat verzoeker niet al zijn voorwaarden vermeld heeft, toont op zich inderdaad niet aan dat al zijn verklaringen leugenachtig zijn maar in het licht van zijn overige ongeloofwaardige verklaringen, lijkt dit de ongeloofwaardigheid van zijn relaas eerder te bevestigen.

Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt dat hij ontkennend antwoordde op de vraag of de borgstellers voor zijn vrijlating dienden te betalen (notities CGVS, p. 19). Uit de documenten die verzoeker voorlegde (adm. dossier, stuk 6, map met documenten, stuk 6), blijkt dat de borgstellers voor zijn vrijlating duizend eenheden moesten storten en dat hij opgesloten moest blijven tot het borgbedrag geblokkeerd werd. Ook op dit punt stemmen verzoekers verklaringen niet overeen met de documenten die hij heeft voorgelegd, wat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verklaart dat hij toen minderjarig was en dat het een minderjarige die ten tijde van zijn gerechtelijke procedure moest verblijven in een militair kamp dat dienst deed als gevangenis, niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet op de hoogte is van de details van de gerechtelijke procedure, wordt herhaald dat het een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid wanneer zijn verklaringen niet overeenstemmen met de stukken die hij ter ondersteuning van zijn relaas heeft neergelegd. Ondanks verzoekers jonge leeftijd en het feit dat hij minderjarig was ten tijde van de feiten, had hij tijdens het gehoor kunnen uitleggen dat hij bepaalde zaken niet wist, *quod non*, of had hij de documenten die hij heeft voorgelegd, in België nog eens kunnen bekijken.

Met zijn opmerkingen achteraf en zijn uitleg in het verzoekschrift, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven.

2.3.4.6. Ten slotte uit verzoeker kritiek op het motief dat hij zonder problemen en op een legale manier Venezuela kon verlaten ondanks zijn levenslang verbod om dit te doen, en dat dit aantoonde dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij de grens overstak waar de Venezolaanse autoriteiten met een kladblok noteren wie van Venezuela naar Brazilië reist en dat er daarbij geen gebruik wordt gemaakt van informaticasystemen om na te gaan of de reiziger in kwestie geseind staat. Het uitreisverbod werd niet aangebracht in zijn paspoort. Om zo onder de radar te kunnen blijven, is meteen ook de reden waarom verzoeker niet per vliegtuig heeft gereisd maar met de wagen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij inderdaad stelde dat hij op een rudimentaire manier werd gecontroleerd aan de grens, dat hij en zijn familie met de wagen reden, dat zijn identiteitsdocumenten er werden gecontroleerd, dat er een uitreisstempel in zijn paspoort werd aangebracht (notities CGVS, p. 5) en dat hij voor altijd het land niet mocht verlaten (notities CGVS, p. 19). Los van de vraag of er raadpleegbare informaticasystemen aanwezig zijn op kleine grensposten, wordt opgemerkt dat er toch meer problemen mogen worden verwacht of voorzorgen vanuit de overheid voor iemand die effectief een levenslang uitreisverbod opgelegd krijgt en nog in een procedure zit waarbij hij voorwaarden moet naleven. Dat verzoeker op een legale wijze het land kon verlaten na aan de grens (rudimentair) gecontroleerd te zijn, bevestigt dat er vragen rijzen naar de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.4.7. Verzoeker slaagt er *in casu* niet in aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Daar hij niet aannemelijk heeft gemaakt voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht te staan van het Venezolaans regime, kan er redelijkerwijze worden van uit gegaan dat zijn deelname aan vier demonstraties in 2017 niet zichtbaar voor en/of niet bekend was bij de Venezolaanse autoriteiten en toont hij niet aan persoonlijk geviséerd te worden bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

2.3.4.8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Inzake de documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en die foto's van zijn broer in de gevangenis betreffen (stuk 4), stelt de Raad vast dat dit niet verzoeker persoonlijk betreft, dat het onduidelijk is waar deze foto's genomen zijn en dat alle personen er moeilijk herkenbaar op staan. Deze foto's wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie.

Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reële risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geïmigreerde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.5.3. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn

vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat zijn verklaringen inzake het gevaar dat hij loopt als deelnemer van betogingen en als vermeend leidinggevend lid van 'La Resistencia' niet geloofwaardig zijn.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de algemene situatie van ernstig geweld in Venezuela en meer bepaald in Bolívar vanwaar verzoeker afkomstig is en stelt dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen, wordt het volgende opgemerkt.

Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in de deelstaat Bolívar voornamelijk gelieerd is aan de controle over de mijnen, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle van de minerale rijkdom (EASO, "*Country of Origin Information Report. Venezuela. Country Focus*" van augustus 2020, p. 89, COI Focus, "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, p. 30 en COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 28 april 2021, p. 37). De controle van de *sindicatos* over de lokale bevolking is groot. Deze groeperingen beheersen een breed portfolio van illegale activiteiten, waaronder afpersing, witwassen van geld en drugshandel én leggen hun eigen strikte regels op aan de gemeenschappen waarin ze actief zijn. Anderzijds hebben guerrillastrijders inwoners van de dorpen benaderd en "bescherming" aangeboden tegen de *sindicatos*. De criminele groeperingen hebben ook een grote controle over de mijnwerkers. Het zijn de gewapende groeperingen die de effectieve controle hebben over de mijnen en de informele nederzettingen van werkers die hierrond ontstaan. Meer algemeen zouden de drugshandel, de gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, de afpersing en illegale goudwinning Zuid-Venezuela, waaronder de deelstaat Bolívar, hebben getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 28 april 2021, p. 38). Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de *sindicatos*, of tussen *sindicatos* en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen. De vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling zorgen ook voor slachtoffers onder de mijnwerkers. Daarenboven blijkt dat de protestacties van de inheemse bevolking tegen deze bezetting van hun grondgebied in het kader van de ontmining in *Arco Minero del Orinoco* op excessieve wijze en met buitensporig geweld werden ontmoet door zowel overheidsagenten als criminele, gewapende groeperingen. Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (EASO, "*Country of Origin Information Report. Venezuela. Country Focus*" van augustus 2020, p. 64 en 99-101 en COI Focus, "*Venezuela. Situatieschets*" van 28 april 2021, p. 39 -40).

Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat de situatie in Bolívar problematisch en ernstig is. Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Bolívar voornamelijk doelgericht, waarbij het voornamelijk betrekking heeft op de illegale mijnontginning in deze regio. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Bolívar volstaat dan ook niet om een reëel risico in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Bolívar dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen informatie wordt bijgebracht over de situatie in Bolívar, noch elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoeker in het verleden zou zijn gevisieerd door het crimineel geweld of door de guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten in Bolívar of in het geval van terugkeer naar Bolívar hieraan zal worden blootgesteld. Verzoeker maakt ook doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk in het vizier te zijn gekomen van gewapende groeperingen in de deelstaat Bolívar.

Verder worden ook geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat hij een specifieke kwetsbaarheid heeft waardoor hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het crimineel geweld in Bolívar. Ook wordt niet aangetoond dat hij tot een specifieke groep behoort die systematisch aan onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in Bolívar. Zo is verzoeker immers geen mijnwerker, maar was hij scholier. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat hij in de deelstaat Bolívar een verhoogd risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

2.3.5.4. In de mate waarin verzoeker zou menen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen aanvoeren omwille van socio-economische situatie in Venezuela, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van

artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "*COI Focus. Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolívar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulía, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit en tot aan zijn vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in Ciudad Bolívar, hoofdstad van de staat Bolívar.

De deelstaat Bolívar geldt als één van de meest gewelddadige staten van Venezuela.

Uit de COI Focus "*Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulía, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20).

Voor wat betreft Zuid-Venezuela specifiek, waartoe de deelstaat Bolívar behoort, hebben volgens InSight Crime drugshandel, gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, afpersing en illegale goudwinning deze regio getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus 28 april 2021, p. 38).

Het geweld in de deelstaat Bolívar is gelieerd aan de controle over de mijnen en illegale mijnontginning, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle van de minerale rijkdom (COI Focus 28 april 2021, p. 37). In de staat Bolívar zijn de belangrijkste criminele groeperingen de *sindicatos*. De controle van de *sindicatos* over de lokale bevolking en de mijnwerkers is groot.

Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (COI Focus 28 april 2021, p. 39 -40).

In Bolívar zelf werden er voor 2019 869 gewelddadige sterfgevallen geteld waarvan 532 moorden en 337 overlijdens tijdens gewapende confrontaties of buitengerechtelijke executies (COI Focus 15 mei 2020, p. 31). De gewelddadige overlijdens in Bolívar werden voor 41,78 % veroorzaakt door criminele feiten zonder opgehelderd motief, 19,34 % door huurmoorden, 14,31 % door gewelddadige overvallen, 10,44 % door afrekeningen, 4,84 % door gewapende confrontaties, 2,71 % door gendergeweld en 1,74 % door sociale protesten. Uit de COI Focus "*Venezuela Situatieschets*" van 28 april 2021 blijkt dat in 2020 voor de deelstaat Bolívar 769 gewelddadige sterfgevallen waren waarvan 536 moorden en 233 overlijdens tijdens gewapende confrontaties of buitengerechtelijke executies, daarnaast telt de organisatie Fundaredes ook 56 verdwijningen voor het jaar 2020.

Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de deelstaat Bolívar grotendeels wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en doelgericht van aard is. Zulk geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, alsook dat deze deelstaat regelmatig te maken heeft met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaat is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Wat betreft de overlijdens die vallen tijdens gewapende confrontaties, maken de voormelde cijfers geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers, maar er wordt niet ontkend dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Bolívar. Zo zorgen de vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling voor slachtoffers onder de mijnwerkers hoewel hierover geen concrete cijfergegevens bestaan. Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft ook aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de *sindicatos*, of tussen *sindicatos* en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen, waarover evenmin concrete cijfergegevens bestaan. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een confrontatie tussen een *sindicato* en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, kan uit de landeninformatie evenwel niet blijken dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Daarnaast zijn er geen concrete cijfers over burgerslachtoffers die tijdens deze gewapende confrontaties vallen. Er kan alles samengenomen dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar wordt gebruikt, resulteert in een hoog

aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat er sprake is van ontheemding als gevolg van dit geweld.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Bolívar wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Immers, met het betoog dat de situatie in Venezuela mettertijd verslechtert en dat hij als studentenleider persoonlijk gevisieerd wordt, toont verzoeker niet aan dat er in de deelstaat Bolívar actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Bolívar is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.6. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET